

ott lakott, Farb Winchester viszont a sportpályához hordta a sódert Zil billenőkocsijával, hajnaltól estig. Kellett a pénz, mert harmincezer forint kölcsönt vettek fel az építkezés miatt. Így aztán Ágnes nyitogatta ki a csapot Visnaynak a tizennégyes kulccsal. És egymásba szerettek.

A válás óta Farb Winchester a Volán üdülőben töltötte az évi szabadságát, és itt ült a bódé mellett egész nap. Rattkó ugyan nem helyeselte, hogy Farb Winchester ilyesmivel kínozza magát. Legalább néhány nap szabadságot hagynál a tére! – mondogatta. – Vagy menj fürödni! De Farb Winchester utálta a vizet.

Egy óra is elmúlt már, Visnayt és az asszonyt azonban nem látták. Rattkó a nyakát nyújtogatta, hogy átlásson a fák között, de szélcsend volt, és nem látszott a ház. Farb Winchester miatt sokat gondolt az asszonyra ezen a nyáron, de egyszer se jutott eszébe, hogy elutaznak egy napon. Azt se tudta, hová. Erről nem esett szó. Világos, hogy elutaznak, gondolta. Elmegy valahová az ember, aztán hazautazik. Legalább Farb Winchester szólt volna – úgy érezte, megbolondul ebben a csendben. Leült az asztal mellé, ki-be hajlogatta az ujjait. Semmi értelme, hogy kinyissam a bódét holnap, gondolta.

– Miért nem eszel? – mordult a barátjára.

Farb Winchester ránézett a kilenc lángos mögül. Üres volt a pillantása. Rattkó elkáromkodta magát, aztán megfogta a legfelső lángost, a sóba vágta, négyrét hajtogatta és beleharapott. Farb Winchester hallotta, hogy ropog a só Rattkó foga alatt és megborzongott az undortól.

BAKA ISTVÁN

Szárszói töredék

Városaid – bogok a hálón,
mit kivetett reám az Úr,
vergődtem hát benned, Hazám,
boldogan-boldogtalanul.

Hozzám nőttek cseréptetőid:
ne hánts le pikkelyeimet!
Tarts meg – a Semmibe ne ússzam,
ha benned szomjan is veszek.

Úgy halok meg, hogy igazi
szép arcod nem láttam soha.
Vagy arcod volna címered:
e felpuffadt bankárpofa?

Pérez kell? Mint halott koldus szalma-
zsákját, feltépem az eget,
fogadd el: zsigori kezedbe
csillag – a *vashatos* – pereg.